

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 562. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918039008.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Schiøtt havde aldrig talt til Otto om sin første Kjærlighed, og Otto havde heller ikke af Andre hørt noget Bestemt derom. Ei heller forespurgte han sig videre om Fru Vandamme, medens Schiøtt laa heftig syg derude; kun hørte han engang en Bemærkning om, at hun nylig var kommen hjem fra Udlandet, og en dunkel Hentydning til, at hun havde særegne store Forbindelser.

Det var alt ud paa Sommeren; Schiøtt var Reconvalescent og spadserede i Skyggen udenfor den Pavillon eller Havestue, der i Hast var bleven indrettet til ham. Otto var kommen for at tage Afsked; men de talte ikke synderlig sammen. I Schiøtts Ansigt var kommet en Forandring - næsten syntes det Otto, at han som hiin 563 Mand i Eventyret havde faaet andre Øine. Før havde de været livlig blaae, nu vare de matte med et grønligt Skjær, enten det saa kom af Sygdommen eller ei. Ogsaa Schiøtts Holdning var forandret; der var noget Tørt, men Sikkert som hos en Mand, der har kastet overflødige Tanker overbord.

Skriv engang imellem, sagde han, idet han rakte Otto sin Haand, der var bleven spinkel og meget hvid og saae fornem ud.

Otto var med al sin Tanke og Villie bøiet sammen over Reisen; med en Slags Andagt forberedte han sig paa sin Pilgrimsgang til Lykken. Han sagde til Afsked: Endnu engang, Schiøtt, vil De reise med, eller skal vi mødes, skal jeg vente paa Dem nogensteds?

Nei, ellers Tak, svarede Schiøtt med et tørt Smil. Men jeg vil, til Gjengjæld for Deres Tilbud og for andet Godt, paa nordisk Viis give Dem Heldraad.

Og det er? sagde Otto.

Det er, vedblev Schiøtt, og Noget af hans forrige Væsen spillede i hans Øine, det er, at den ene Side af Deres Ansigt er et Barns, den anden en erfaren Mands; pas nu altid at vende den rigtige Side ud.

Ja, men hvilken er hvilken? spurgte Otto leende.

Det veed jeg ikke, svarede Schiøtt; Nordens Heldraad ere altid dunkle. Lad det være et godt Tegn, at vi skilles leende - kom leende hjem!